

Medlemsblad for
FREDENSBORG-HUMLEBÆK LOKALHISTORISKE FORENING
2. årgang - særnummer 1 - 2015

Buste af Alexander III i Fredensborg Slotspark (Foto: Peter Heiberg)

Fredensborg-Humlebæk lokalhistoriske Forenings medlemsblad Bro-en, udkommer 2 gange årligt og udsendes til medlemmerne m. fl.

Indhold:

Forord	side 3
Kejserdagene på Fredensborg	side 4
Valdemar Seeger	side 16
Læsetips	side 17
Pragtværk om kunst og kunstnerliv	side 19

Redaktør: Peter Heiberg - Nørredamsvej 3, 3480 Fredensborg
peter@heibergs.net - tlf. 50 62 19 47

Forsidegrafik m.m.: Per Eckart Hansen

Hjemmeside: www.fredensborg-humlebaek-lokalhistorisk.dk.

Facebook: www.facebook.com/fredensborghumlebaeklokalhistorisk

---

Oplag: 450 eksemplarer - ISSN 2246-5111 (online version)

Deadline for næste nummer af medlemsbladet er:

1. august 2015

Materiale sendes elektronisk til bladets redaktør.

Forord

Fra 1880'erne frem til 1905 kunne man i Fredensborg opleve det særsyn at se Europas betydeligste regerende fyrster sensommer efter sensommer være samlet til hyggelig familiekomsammen. Det var de såkaldte Fredensborgdage eller Kejserdage hos det danske kongepar, Christian 9. og dronning Louise.

Ikke uden grund blev kongeparret kaldt for "Europas svigerforældre". Døtrene var blevet gift med henholdsvis den engelske konge Edward 7. og den russiske kejser, Alexander 3. Sønnen Prins Vilhelm blev under navnet Georg 1. konge af Grækenland.

Med Christian 9. død forsvandt denne tradition og kongehusets brug af slottet blev de næste mange år sporadisk. Christian 10. kom således kun på slottet i forbindelse med de store kongejagter.

Ikke underligt at det afstedkom et savn i den lille slotsby. Der skete virkelig noget mens besøgene stod på. Disse dage var også af betydelig økonomisk betydning for byen.

Det sker ikke sjældent, at man på forskellig vis vender tilbage til Fredensborgdagens persongalleri og de begivenheder, der knytter sig til dem. Det der er skrevet om dem, er begrænset og ikke lige til at få fat på. Derfor har Foreningen valgt at genoptrykke Valdemar Seegers tekst fra julehæftet *Juleroser 1926* om Kejserdagene, som han kalder dem.

Valdemar Seeger var tæt på disse begivenheder, som journalist og rapportør til Nationaltidende og ikke mindst som kommunal embedsmand. Den let vemodige skildring indfanger fint, hvordan han oplevede dagene godt 40 år efter "den tabte tid". Ikke uden grund er det hans beretninger, der er en af de væsentligste kilder, når der i dag skal fortælles om denne periode.

KEJSERDAGENE PÅ FREDENSBORG

Af Valdemar Seeger

Der er kun forløbet godt fyrretyve år, siden vi oplevede de eftersomme, som i de lidt ældres kreds endnu erindres under navnet Kejserdagene, men alligevel ville meget af det, der er hændt i disse fyrretyve år have stået som utænkeligt for datidens mennesker, ligesom nutidens ungdom, når man fortæller den om Fredensborgidyllen i firserne og begyndelsen af halvfemserne, opfatter denne som noget, der tilhører en fjern fortid.

Der var endnu ingen automobiler, endsige flyvemaskiner, ingen biografteatre og ingen radio. Sport kendtes så at sige ikke, og – fremfor alt – vi havde endnu ikke oplevet den Verdenskrig, der har sat sit dybe skel mellem fortid og nutid. København var endnu i flere henseender kun som en stor provinsby, og Fredensborg - ja, Fredensborg var kun en fortidslevning med dårlige veje, med toppede, græsbeegroede brolagte skrånninger og med til dels stråttækte gamle huse, en by, i hvilken "Bagerposten" erstattede vandværket, og hvis beboere kun i ringe grad havde føling med den verden, som bredte sig udenfor den nærmeste omegn.

Med forundring havde de ældre i byen set det gamle hvide slot vågne af den slummer, i hvilken det havde henligget siden enkedronning Juliane Maries død i 1796. Kongetro som de var, havde de med begejstring først været med til at modtage Frederik VII og få år senere Christian IX, og begejstringen blev naturligvis ikke mindre, efterhånden som de mærkede, at hoffets nærværelse bragte ikke blot liv, men også velstand til byen.

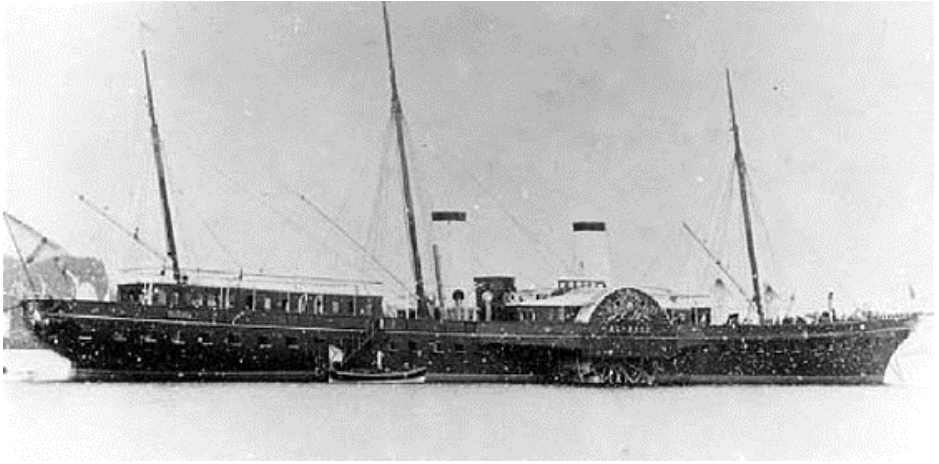
Af Christian IX's børn var prinsesse Alexandra i 1863 blevet gift med prinsen af Wales og prinsesse Dagmar i 1866 med den russiske Storfyrstronfølger, Alexander. Kongeparrets ene søn, Prins Vilhelm (kong Georg), der i 1863 blev valgt til konge af Grækenland, havde i 1867 indgået ægteskab med storfyrstinde Olga, og kronprinsen havde i 1869 ægtet den svenske kongedatter, prinsesse Louise. Kongeparret havde således allerede i slutningen af tresserne gennem deres børn nær tilknytning til England, Rusland, Grækenland og Sverige, og da dets yngste datter, prinsesse Thyra, i 1878 blev gift med hertug Ernst August af Cumberland, og dets yngste søn, Prins Valdemar, i 1885 med prinsesse Marie af Orleans, er det jo ret naturligt, at man betegnede det gamle kongepar som "Europas svigerforældre".

Laurits Tuxens gruppebillede med Christian IX og dronning Louise og familien i Havesalen på Fredensborg - malet 1883-1886 (Christiansborgs malerisamling).

Det var således en stor kreds af slægtninge, der flokkedes om Kong Christian og Dronning Louise, for efterhånden voksede jo også børnebørnenes skare. På Tuxens bekendte billede, der blev malet i begyndelsen af firserne, ser man en vrimmel af små prinser og prinsesser i havesalen på Fredensborg, hvor kongen og dronningen allerede i treserne og halvfjerdsene jævnlig havde samlet slægten. Det var dog først, efter at storfyrsttronefølgeren havde overtaget regeringen og i 1883 som kejser Alexander III aflagde besøg i Danmark – et besøg, som i de påfølgende ti år stadig gentoges – at det danske hof og Fredensborg tiltrak sig hele Europas opmærksomhed, og at man trods alle forsikringer om, at fyrstebesøgene kun var helliget familielivets og ferielivets Glæder, i diplomatiske kredse og pressekrede omkring i verden grundede på, hvilke politiske tråde der mulig blev spundet på Fredensborg.

Festlighed, pomp og pragt samt livlig interesseret deltagelse fra befolkningens side prægede modtagelsen af kejserparret såvel i 1883 som senere. Ældre folk mindes sikkert endnu hin smukke augustmorgen, da "Derjava" med det danske og det græske kongeflag og det russiske kejserflag vajende fra stortoppen ledsaget af "Tordenskjold", "Dannebrog" og nogle russiske krigsskibe stod ind mod København.

Den russiske kejserjagt Derjava (Orlogsmuseet).

"Derjava" havde om natten ligget for anker ved Dragør, hvor Kong Christian, Kong Georg, Kronprinsen og Prins Valdemar var gået om bord og havde budt kejserparret og dets børn, tronfølgeren Nicolaus, storfyrsterne Georg og Michael og storfyrstinderne Xenia og Olga velkommen.

Hele byen var på benene, tusinder og atter tusinder af mennesker stod tæt sammenstuede på Toldboden og på Langelinie. Alle omliggende bygninger var fyldte med tilskuere, og mange var klatrede op i skibsmaster og på tagene. Kanonerne drøned fra søbatterierne og fra de danske og russiske orlogsmænd, og korvetten "Dagmar", der gjorde honnør, var flagsmykket fra øverst til nederst og havde mandet ræer, da "Derjava"s chalup gled ind til Søndre Toldbodplads, hvor alle de kongelige damer, deriblandt dronning Olga og hertuginde Thyra, afventede kejserfamiliens komme sammen med en talrig og repræsentativ forsamling i strålende uniformer og med vajende fjerbuske. Man får et begreb om, hvor omfattende en sådan modtagelse var, når man hører, at Københavns Kommune ikke blot var repræsenteret ved sine øverste spidser, men at hele kommunalbestyrelsen gav møde.

Det var et pragtfuldt skue, der mødte øjet: Havnen med alle de flagsmykkede skibe, de elegante damer og herrer, de mange strålende uniformer, kejserens kraftige skikkelse i den danske garderuniform, kongen, kong Georg og kronprinsen, der så helt fremmede ud i de ejendommelige russiske uniformer, og endelig garden i rød galla. Det var næsten som i enevældens dage, og publikum gav sin begejstring luft

Alexander III i Livgardens røde officersgalla malet af V. Serov. (Livgarden)

Kongeligt særtog klar til afgang fra Fredensborg Station omkr. 1890. Toget er udsmykket i anledning af den kongelige transport (Fredensborg Arkiverne).

i kraftige hurraråb, da de elegante ekvipager med jægere, røde kuskke og kejserens pompøse livkosak på bukken rullede ad Amaliegade, St. Strandstræde og gennem Strøget til banegården. Fra alle huse vavede flag, mange ejendomme var dekorerede, og ridende politi samt husarer holdt orden. I gaderne stod menneskemængden hoved ved hoved, og hurraråb og en regn af blomster mødte de kongelige gæster overalt, hvor de kom frem.

Et ekstratog førte hoffet og dets gæster til Fredensborg. Man smiler, når man i de gamle referater læser, at toget førtes af statsbanernes administrerende direktør, ledsaget af overdriftsinspektøren, overingeniøren og den konstituerede overmaskinmester – mindre kunne ikke gøre det! I Fredensborg var der atter modtagelse med bukkende autoriteter, flagsmykkede gader og hurraråbende mennesker, indtil man endelig - formentlig dødrætte - nåede bestemmelsesstedet.

Når kejserparret så under besøget tog en lille sviptur til hovedstaden, var der lignende hurlumhøj. Gjaldt besøget teatret, blev endog de fleste huse på Kongens Nytorv og i gaderne på hoffets vej illuminerede. Alle ville se et glimt af kongefamilien, og mange københavnere var i så henseende ikke tilfredse med, hvad de kunne opnå inde i byen - følgelig tog man i massevis til Fredensborg.

Fredensborg Slot, der rummer mellem tre og fire hundrede værelser, var under de store besøg næsten som et hotel, i hvilket hver af de kongelige personer havde sit værelse eller højst en lille lejlighed på to eller tre værelser. De fremmede fyrsters følge var stort. Med kejserparret fulgte således en hofmarskal, en admiral, en livlæge, et par hofdamer samt en stor tjenerstab; alle disse måtte naturligvis nøjes med et værelse hver. Under et af besøgene var der ikke mindre end 334 senge i brug på slottet. Uden på alle yderdøre såvel i hovedslottet som i de lange gange i sidebygningerne var anbragt små navneskilte, ellers kunne man ikke finde sig til rette. I hovedslottets anden etage havde kong Christian og dronning Louise deres soveværelse.

Her boede også kejserparret, Prinsen af Wales, Hertuginde og det græske kongepar. Kongen havde sin lejlighed i hovedslottets første etage, hvor også enkelte af gæsterne var indlogerede, men som for øvrigt væsentlig optages af Kuppelsalen, Havesalen og de øvrige selskabsværelser.

De af de fyrstelige gæster, som ikke kunne få plads i hovedslottet, boede i den såkaldte "Vestre Ottekant", hvor også de fremmede hofkavalere havde deres værelser. Fra hovedslottet fører en løngang gennem den såkaldte damebygning, der husede hofdamerne, til kirken, og på sidstnævntes anden side ligger Marskalsbygningen, der var indrettet til bolig for kronprinseparret og dets børn. I den såkaldte "Østre Ottekant"s første etage var hofmarskallatets og hoffourerernes kontorer.

Her holdt overhofmarskallen alle trådene i sin hånd, men det var vel nok hoffourerne, som trak læsset. Der var meget at varetage med ceremoniellet, arrangement af udflugter, udfærdigelse af indbydelser og taffellister, tilsigelse af køretøjer, modtagelse af journalister og alle slags mennesker, der ville handle med herskerne eller af andre grunde søgte forbindelse med hoffet, malere, der ville forevise deres billeder, opfindere, som søgte kejserens protektion o. s. v. i en uendelighed.

I samme bygnings nederste etage ligger køkkenet. Her herskede køkkenmesteren over en stor stab af kokke og andet personale, og her slagtede man fjerkræ, kogte, stegte og brasede dagen igennem. Staldetaten spillede også en stor rolle. Ekvipager og bagagevogne rullede jo stadig gennem Fredensborg, følgelig måtte man have mange heste. Kongen var en stor dyreven, og sine heste omfattede han med den største interesse, ofte gik han ind i staldene for at se til sine smukke dyr. Der var arabere, engelske fuldblodsheste, Hanoveranere,

Kejserparret boede under deres ophold på slottets anden sal i den vestre fløj med udsigt mod bl.a. Kovangen.

frederiksborgere o.s.v., og hver hest - i alt fald hver ridehest – havde sit navn.

Slottets indre udstyr lignede intet andet slots. Kuppelsalen og have-salen havde og har endnu bevaret det gamle, fornemme præg fra Frederik IV's og Frederik V's tid, og enkelte af de større værelses stuk, forgyldning og loftsmalerier vidnede endnu om fortidens herlighed, men slottet var blevet monteret i hurtig og hast efter Frederiksborgbranden i 1859. Møblerne var sammenbragt slotsinventar fra de forskellige tider, og mellem gamle, dejlige og kostbare ting fandtes ganske tarvelige sager. Dette blev ikke forandret under Christian IX. Med hensyn til ydre komfort var kongen ganske fordringsløs, hvilket vel bundede i hans ungdoms nøjsomme kår. Der fandtes ingen badeværelser på slottet, og først i slutningen af firserne fik man installeret lidt elektrisk belysning i Kuppelsalen. Trods alt prægedes slottets værelser dog af en egen hjemlig hygge. Her var lunt og venligt, man følte, at her var godt at være. Dagen igennem genlød disse rum af munterhed og glæde.

Kejseren førte an. Han, der ellers havde ord for at være meget alvorlig, var i børnenes og de unges kreds en glad og munter legekammerat med mange fornøjelige påfund. Livet på slottet formede sig ret

regelmæssigt. Man samledes gerne tidligt i kongens værelser til morgenmåltidet, formiddagstimerne tilbragte gæsterne efter eget tykke. Kl. 1 spiste man frokost i det kinesiske værelse, og derefter foretog man gerne til vogns udflugter i omegnen. Kl. 7 holdtes taffel i Kuppelsalen. Det var som oftest på mellem 70 og 80 kuverter. Efter taflet drak man kaffe i Havesalen og tilbragte derpå nogle timer ved whistbordene eller billardet. Af og til var der lidt underholdning, musik, en teaterforestilling eller lignende.

I disse år besøgte Prinsen af Wales Fredensborg tre gange, men hans besøg var ikke så langvarige som den kejserlige svigersøns. Først i en senere periode, i året 1901, tog han som Kong Edward i længere tid ophold på Fredensborg Slot, og da vandt han en lignende popularitet, som kejseren havde været genstand for, skønt han jog stor skræk i Nordsjællands landmænd ved at befare landevejene med et hidtil lidet kendt "Rædselsapparat" - bilen. Kongeparrets tredje svigersøn, hertugen af Cumberland, kom heller ikke så hyppigt, og hans ankomst skete ret stilfærdigt, men han blev altid modtaget med stor hjertelighed. I hine dage øvede Fredensborghoffet en mægtig tiltrækning også på fyrstelige personer udenfor familiens kreds. Det er næsten lettere at gøre rede for, hvilke europæiske regenter og tronfølgere, der ikke var her, end for dem der var her, men et af disse mange besøg bør dog nævnes, fordi det vakte en del Opsigt, nemlig kejser Wilhelms besøg i 1890, det besøg under hvilket han befandt sig så vel, at han, som han selv udtrykte det, følte sig som "en søn af huset".

Det gamle kongepar var lykkeligt ved samværet med børn og børnebørn, og disse var ikke mindre lykkelige ved at være sammen med de elskede forældre og bedsteforældre. Det er jo almindelig bekendt, at et hjerteligere forhold end det, der herskede mellem kongeparret og dets slægt, vanskeligt kan påvises. Set ude fra var livet ved Fredensborghoffet lutter idyl, munterhed og glæde, men det kan naturligvis ikke være andet, end at de statsoverhoveder, som var samlede under Fredensborgs kuppel, også måtte beskæftige sig med mange alvorlige ting.

Indre og ydre statsanliggender lagde sikkert ofte beslag på deres tanker. Fra Rusland kom ofte kurerer, af og til dukkede i al stilfærdighed en eller anden fremmed politiker op, lange telegrammer blev modtagne og afsendte, og under flådedemonstrationen i Toulon blev Fredensborg endog sat i direkte telegrafisk forbindelse med den franske by. Naturligvis har man, når man i fortrolige stunder samledes i dronningens dagligstue - familiens mest intime opholdssted - drøftet

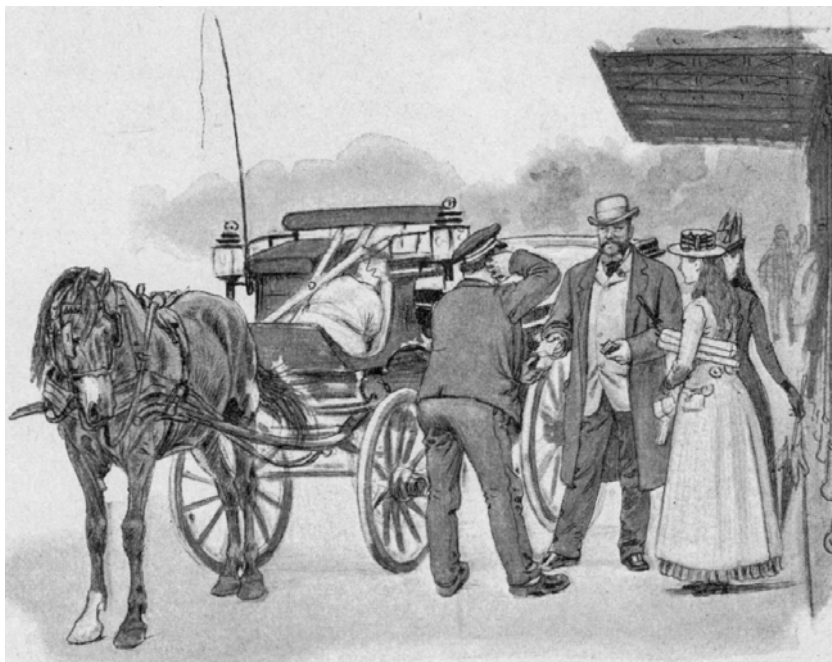
mangt og meget, derunder også politiske emner, særlig når disse berørte familiemedlemmernes anliggender, men der er dog ikke tvivl om, at det var glæden over selve samværet, der var de store fyrstebesøgs hovedsag.

I hine dage rørte sig et broget liv udenfor slottets grund. Kosakker med pelshuer og pludderbukser, englændere, grækere med røde veste og hvide skørter, Hertugens jægere med gemsehaler i hattene, lakajer og løbere i røde frakker og gule bukser, ved festlige lejligheder oven i købet med blomsterkroner på hovedet, garden med bjørneskindshuerne og - særlig på audiensdage - embedsmænd med vajende fjerbuske, guldstribede benklæder og kårde ved siden befolkede slotsgårdene, ridebanen og den lille bys gader. Byens egne skikkelige embedsmænd, birkedommer, stationsforstander og postmester, var næsten ikke til at genkende, så fine var de blevet.

Foruden alle disse var der så de mennesker, som i anledning af besøgene havde beskæftigelse på Fredensborg, jernbanefolk – et ekstratog holdtes altid beredt på jernbanestationen – telegrafister, udenlandske og hjemlige politifolk, journalister og kunstnere, som i ledige stunder svang bægrene og festede på "Store Kro" og jernbanehotellet. Til denne skare kom så endelig publikum, der navnlig om søndagene søgte til Fredensborg og trængte sig sammen oppe omkring slottet for at få et glimt af herlighederne at se. Foruden ved de fyrstelige ankomster og afrejser var det særlig i middagsstunden, når garden spillede i slotsgården, eller når kejseryachtens musikkorps, der talte 50 mand, gav koncert i Slotshaven, at publikum stimlede sammen.

Man tog også opstilling ved slottet ved to-tiden, når herskaberne kørte ud. På disse ture var kongen gerne selv kusk på det forreste køretøj og havde kejserinde Dagmar på bukken ved sin side, medens kejseren næsten altid sad i en stor charabanc sammen med ungdommen.

Publikums nysgerrighed og politiets og journalisternes årvågenhed var ikke altid helt behagelig for kongefamilien og navnlig ikke for kejseren, hvem man passede særlig skarpt på, for at han ikke skulde slippe ubemærket bort. Stundom var der endog kapløb mellem gamle damer, opdagere og journalister for at følge kejserens veje i slotsparken, byen eller omegnen. Til hans fornøjelige påfund hørte det da også at narre opdagerne og journalisterne og med et par af de unge prinsesser under armen at slippe ubemærket til banegården, løse billetter og tage til København. Han bad ligefrem stationsforstanderen om at fortie, hvorhen han var taget.

Alexander III ved Fredensborg Station på springturen til København.

I byen søgte han og prinsesserne så ud i sidegaderne og gjorde mærkelige indkøb hos marskandisere og småhandlende. Det var fra en sådan ekspedition, at han hjemførte det tarvelige skrivebord, som under Fredensborgopholdene var hans arbejdsbord, og som stod så mærkeligt til værelsets øvrige udstyr.

Kejseren holdt nok af personlig at slå en lille handel af, og det var ikke altid, han købte dyrt. Man fortæller således følgende pudsige historie: En snedkermester havde på en auktion købt et gammelt salonbord i rokokostil for 35 kr. Han tog det hjem på værkstedet, restaurerede det og mente så at kunne få tre, fire hundrede kroner for det.

En dag, da han ikke var hjemme, kom kejseren og så på bordet. Snedkerens kone kendte indkøbsprisen, men vidste ikke, hvad manden ville have for det. Imidlertid mente hun, at kejseren måtte betale ordentligt, godt og vel 100 % burde manden dog tjene. Hun forlangte så 85 Kr. for bordet, og kejseren slog til, men det var jo ikke med lutter velsignelse, at manden belønnede hendes handelstalent, da hun glædestrålende havde fortalt ham, hvilken god forretning hun havde gjort.

Vildtparade i Gl. Grønholt Hegn 1889. Maleri af H.O. Brasen 1890-92 (Frederiksborgmuseet)

Foruden på sådanne små ture fik kejseren stundom lidt ro for publikum, politi og presse, når han med et ganske lille følge tog på jagtudflugt i Gribskov, en adspredelse, som han satte stor pris på. Ved sådanne lejligheder forlod han slottet meget tidlig om morgenen, en enkelt gang overnattede han endog i den anledning på Egelund, som dengang endnu var overførstergård, og hvor det fine besøg naturligvis satte huset på den anden Ende.

Livet ved Fredensborghoffet forløb nogenlunde ens. År efter år fejrede man med stor festudfoldelse dronning Louises og dronning Olgas fødselsdage samt kejserens navnedag, og år efter år afholdtes de jagter, fra hvilke Brasen har hentet motivet til sit store billede, afslutningen af en klapjagt i Gl. Grønholt Vang.

Af familiebegivenheder indtraf i 1885 Prins Valdemars forlovelse og bryllup. Som prinsens forlovede besøgte prinsesse Marie sammen med sine forældre første gang Fredensborg d. 14. september nævnte år.

En stor sorg fik kongehuset under besøget i 1891, da der indløb efterretning om, at Kong Georgs og Dronning Olgas datter, storfyrstinde Povel, var afgået ved døden. Den unge fyrstinde, der forinden sit ægteskab som prinsesse Alexandra altid sammen med forældrene deltog

i Fredensborgsammenkomsterne, var meget afholdt ved hoffet. Efter modtagelsen af dødsbudskabet rejste kejserfamilien straks til Moskva, hvorfra den dog efter bisættelsen vendte tilbage.

Under Besøget i 1893 døde familiens gamle onkel, kongens broder, prins Wilhelm, på slottet og blev med stor højtidelighed bisat i den lille slotskirke. Nævnte år forlod kejseren Fredensborg den 17. oktober. Ingen anede, at det var sidste gang, man skulde se ham.

Det er med vemod, at man nu betræder kejserparrets lejlighed på Fredensborg. I slottets øvrige værelser er det, som om forandringerne og livet i Frederik VIII's og vor nuværende konges tid i nogen grad har trængt erindringen om fortiden tilbage, men kejserens lejlighed står endnu urørt. I arbejdsværelset er det samme tapet, samme billeder og samme møbler som dengang. Her står endnu det gamle skrivebord, i hvis skuffe kejseren har noteret årstallene for sine Fredensborgophold, her findes et bornholmsk ur, et barometer og andre ting, han selv har erhvervet.

Det er underligt at tænke på, at medens alle de kostbarheder, som kejseren engang besad, er splittet og annekterede så er disse beskædede genstande endnu bevarede. Om ikke særlig mange år, når vi, der har levet med i hin tid, ikke er mere, vil Kejserdagene som så mange andre minder, der knytter sig til det gamle slot, være historie. Men for alle de, som dengang fulgte livet på Fredensborg, bliver minderne endnu levende i disse omgivelser, og man forstår knap, at et så langt tidsrum og så mange store begivenheder skiller os fra hin tid, da det gamle kongepar og dets slægt tilbragte så mange lykkelige timer på Fredensborg.

Et af de berømte Pavel Buhre ure, som kejseren bl.a. skænkede stationsforstanderen i Fredensborg.

Fredensborgs første lokalhistoriker

Af Peter Heiberg

Den myreflittige kommunesekretær og redaktør Valdemar Seeger ved sit skrivebord på Rådhuset omkr. 1920.

Valdemar Seeger (*1867 -†1938) var redaktør, kommunesekretær, lokalhistoriker og forfatter. Sognerådsmedlem 1892-1898 og 1902-1911. Kommunesekretær 1891 - 1922. Han stiftede, redigerede og udgav Avertissementstidende for Fredensborg og Omegn 1902-1936. Han var blandt meget andet initiativtager til rejsningen af Fredensborgs første udendørs juletræ i december 1925. Han ligger begravet på Asminderød kirkegård - I Foreningens bog: Livets *spejl* (2011) er der s. 96 en kort biografi om Valdemar Seeger. Han skrev en række bøger, bl.a.:

Bidrag til Asminderød og Grønholt sognes fattigvæsens historie i tidsrummet 1738-1867. 1893.

Fredensborg og dets seværdigheder. 1896.

Fredensborg Slotshaves gamle anlæg og monumenter. 1917.

Fredensborg under kong Christian IX og kong Frederik VIII. 1922.

Moltke, Fritze: *Året rundt på Egelund I* med indledning og nogle anmærkninger af Valdemar Seeger. 1924.

Læsetips

Bramsen, Bo: *Huset Glücksborg*. 2009. 2 bd. (Udkom første gang 1975)

Hvis man vil vide noget om det danske kongehus' fortid og slægtens historie i Europa, er dette tobindsværk et must!

Olden-Jørgensen, Sebastian: *Prinsessen og det hele kongerige*. 2003.

Politisk-historisk analyse af begivenhederne der førte til at Christian 9. blev danskernes konge ved et "eventyrligt sammenfald af storpolitik, tidsånd og biologiske tilfældigheder", og som senere blev "Europas svigerfader",

Klausen, Inger-Lise: *Dagmar - zarina fra Danmark*. 1997.

Biografi om Christian IX's datter, prinsesse Dagmar's (1847-1928) liv som kejserinde i Rusland, til hun i 1919 flygtede til England og senere til Danmark. Fremstillingen bygger bl.a. på den omfattende korrespondance, som Dagmar førte med sin store familie overalt i Europa.

Maria Helleberg: *Dagmar - Maria Feodorovna*. 2007.

Velskrevet og underholdende roman om Dagmar, som i 1928 sidder på Hvidøre og ser tilbage på sit liv som datter af Christian 9. og dronning Louise, gift med den russiske tronfølger, årene som kejserinde, den russiske revolution og de menneskelige omkostninger, der var en del af hendes dramatiske skæbne.

Seeger, Valdemar: *Fredensborg under kong Christian IX og kong Frederik VIII*. 1922.

Seeger har i flere omgange skrevet om Fredensborgdagene. Denne bog er nok den, der er nemmest at få fat på, samtidig er skildringen i den lidt anderledes end den i her bladet optrykte artikel. Endelig har Seeger i en russisk bog fra 1913 (på russisk og fransk) beskrevet kejserfamiliens besøg i Fredensborg.

Fredensborg Bibliotekerne

- har disse og mange flere om emnet!

Pragværk om kunst og kunstnerliv

OLE NØRLYNG

Fredensborg
kunst og kunstnerliv

OLE NØRLYNG

Fredensborg
kunst og kunstnerliv

Forsiderne til tobindsværket om kunst, kunstnere og kunstnerliv i slotsbyen fra 1720 til i dag.

I anledning af Dronningens 75 år har Forlaget Esum Sø udgivet et stort tobindsværk med 660 billeder om Fredensborgs kunst og kunstnerliv. Udgiveren er Forlaget Esum Sø, bl.a. kendt for sine smukke bøger om Esum Sø og Gribskov.

Arbejdet begyndte for over to siden, hvor idéen opstod hos en håndfuld lokale: Karen Lisbeth Poulsen, Niels Richter-Friis, Ernst Tursø, Søren Widding, Peter Heiberg og Bent Skov Larsen. Som forfatter valgte de Ole Nørlyng, en af landets dygtigste kunsthistorikere, der underviser på Det Kongelige Teater.

Fredensborg har en rekord. Der findes næppe nogen anden dansk provinsby, der kan fremvise et sådant opbud af kunstnere af enhver art – forfattere, billedkunstnere, musikere, scenekunstnere og arkitekter m.fl. Bogen handler om de mange betydende kunstnere, der gennem snart 300 år slog sig ned i den lille by – eller blot besøgte den og efterlod sig f.eks. et berømt maleri til glæde for de næste generationer.

Bogen kan købes i alle boghandlere og lokalt også i SuperBrugsen. Takket være massiv støtte fra fonde og museer m.fl., kan bogen købes for lige under 400 kr.

Indmeldelse:

Jeg ønsker at blive medlem af Fredensborg-Humlebæk lokalhistoriske Forening.

Kontingentet i 2015 er 160 kr (for husstanden)

Navn:

Adresse:

Postnr. :

By:

E-mail:

Indmeldelse sker ved fremsendelse af udfyldt blanket til foreningens formand Bent Skov Larsen eller kan ske via foreningens hjemmeside.

Foreningens vedtægter findes på hjemmesiden:

<http://www.fredensborg-humlebaek-lokalhistorisk.dk/>

B

Bestyrelsen for Fredensborg-Humlebæk lokalhistoriske Forening 2015-2016:

Formand: Bent Skov Larsen, Bogårdsvej 309, 3050 Humlebæk
Tlf. 49 19 11 47 Mobil 28 34 64 35 mail: bent.sl@mail.tele.dk

Næstformand: Peter Heiberg, Nørredamsvej 3 3480 Fredensborg
Tlf. 48 48 15 41 Mobil: 50 62 19 47 mail: peter@heibergs.net

Kasserer: Heidi Ølgaard, Teglgårdsvej 111B, 3050 Humlebæk
Tlf. 49 19 23 46 mail: heidi.olgaard@gmail.com

Sekretær: Erik Vestergaard Thomsen, Violvej 28, 3050 Humlebæk
Tlf. 49 19 04 09 mail: evt@privat.dk

Bestyrelsesmedlemmer:

Poul Christensen, Sørupvej 60, 3480 Fredensborg
Tlf. 51 37 42 47 mail: britta@post9.tele.dk

Niels-Jørgen Pedersen, Vænget 12, 3050 Humlebæk
Tlf. 49 19 42 71 Mobil: 23 41 56 77 mail: moesrose@mail.dk

Per Marstrand, Humlehaven 34, 3050 Humlebæk
Tlf. 93 94 44 30 mail: per.marstrand@skolekom.dk

Suppleanter:

Carl Nielsen, Ida Tesdorpfvej 4B, 3050 Humlebæk
Tlf. 49 19 35 87 mail: estniel@webspeed.dk

Karen Lisbeth Poulsen, Langerødvej 33, 3480 Fredensborg
Tlf.: 49194229 - mail: karenlisbethpoulsen@gmail.com

